

ROBOTNICZY CHÓR
„BARD”
PRZY WLKP. PRZEDS.
PRZEMYSŁU ZIEMNIACZANEGO
W LUBONIU



PROGRAM UROCZYSTOŚCI
40-LECIA DZIAŁALNOŚCI
ORGANIZACYJNEJ I ARTYSTYCZNEJ
CHÓRU

LUBOŃ, MAJ 1975 R.





STANISŁAW SKRZYPCZAK
Założyciel i I-szy prezes Chóru, prezes Honorowy
długoletni prezes II Okr. Wlkp. Zw. Śpiewaczego



I-szy zarząd Chóru „BARD”

WSTĘP

Jeszcze nie przebrzmiały uroczystości związane z 30-to leciem PRL, a już dla naszej społeczności śpiewaczej wyłania się wydarzenie o znaczeniu wewnętrznym i lokalnym, ale niezwykle miłym dla nas wszystkich — 40-to lecie istnienia Robotniczego Chóru „BARD” przy Wlkp. Przedś. Przem. Ziemn. w Luboniu.

Chór „BARD” całą swoją 40-to letnią działalność pojmował jako wierną i żarliwą służbę pieśni polskiej. Dzięki ofiarności i poświęceniu wywodzącym się z umiłowania potęgi pieśni, członkowie chóru zawsze dawali dowody ofiarności, nigdy nie zawadzili i nie załamywali się choć jak to nieraz w życiu bywa musieli przeżywać gorycz porażki, czy chwilowych niepowodzeń.

Dumni jesteśmy patrząc z perspektywy 40-tu lat działalności organizacyjno-artystycznej, że czasu nie zmarnowaliśmy, bowiem w całej historii stanowiliśmy czołówkę chórów II-giej Kategorii w Wielkopolskim Związku Śpiewaczym Okręgu II-go Poznańskiego.

Chór „BARD” stanowił i stanowi żywą reklamę podpoznańskiej miejscowości niemal na wszystkich krańcach Polski.

Szlachetna i dzisiaj przez nas wszystkich doceniana myśl o powołaniu w 1935 r. do życia Koła Śpiewaczego „BARD” wyłoniła się nie z przypadku, lecz z potrzeby i z tęsknoty do polskiej pieśni.

To też niezyczącemu dziś założycielowi i pierwszemu prezesowi druhowi Stanisławowi Skrzypczakowi ślemy tam gdzie złożono Jego prochy z naszych przepelnionych pieśnią serc. podziękowanie z zapewnieniem, że tak jak pieśń rozbrzmiewała — rozbrzmiewać będzie.

Tych kilka słów poświęcamy dyrygentom i tym wszystkim śpiewakom amatorom, działaczom społecznym, którzy swym zaangażowaniem i aktywną pracą przyczynili się do wspólnych osiągnięć organizacyjno-artystycznych i dzięki stworzonym przez Polskę Ludową warunkom popularyzowali Pieśń Polską.

*Za naszą pracę, sława istnienie nam krasi,
a z naszych czynów i z naszej zasługi
korzystać będą znów następcy nasi.*

RODOWÓD

„BARD” nazwa prawie tak stara jak stara jest pieśń. W czasach starożytnych u Celtów „BARDAMI” nazywano poetów i pieśniarzy układających i śpiewających wiersze ku czci władców, lub opiewające ich chwalebne czyny.

„BARDOWIE” — opisywali w swych pieśniach historie, tradycje, genealogie jak również prawa religijne plemion.

W czasach nowożytnych nazwa „BARD” nabiera większego znaczenia staje się ona synonimem poety — patrioty.

Poematy i pieśni „BARDÓW” zaszczepiły w słuchaczach zamiłowanie do tradycji i ojczyzny.

Jesteśmy w pełni przekonani, że przez 40-to l-tnią działalność Chór „BARD” jest konsekwentnym realizatorem i propagatorem chlubnych tradycji ówczesnych „BARDÓW” śpiewający w deszcz czy pogodę na wsiach i w miastach Polską Pieśń Ludową.

Nadanie nazwy „BARD” Robotniczemu Chórowi w Luboniu, na propozycję Drh. Mieczysława Barwickiego, przyjęto i zatwierdzono w dniu 21 lipca 1935 r. na zebraniu konstytucyjnym.

HYMN „BARDU”

do słów i muzyki Gracjana Króla

Z chłodem należnym dziś spieszym

Drogi i Kochany Bardzie

My zniesiem wszelaki trud

i siły doda Bardów ród

Niech pieśń twa szeroko płynie

A sława nigdy nie zginie

My będziemy sztandar twój nieść

W twoich szeregach z sercem śpiewamy

Pieśni cześć.

PROGRAM

Obchodów 40-lecia istnienia ROBOTNICZEGO CHÓRU „BARD” W LUBONIU

- godz. 16.00** — Złożenie wieńców w byłym Obozie koncentracyjnym w Żabikowie oraz na cmentarzu w Żabikowie
- godz. 17.00** — Otwarcie wystawy obrazującej działalność Robotniczego Chóru „BARD”
- godz. 18.00** — Uroczyste Zebranie Jubileuszowe
- godz. 19.00** — Koncert Jubilata
- godz. 20.00** — Spotkanie towarzyskie „Wieczór wspomnień”

Uroczystości odbędą się w Klubie WPPZ
w Luboniu

PROGRAM KONCERTU

- | | |
|-----------------------------|--------------------------------------|
| 1. Gracjan Król | — <i>Hasło „Bardu”</i> |
| 2. Anonim | — <i>Gaude Mater Polonia</i> |
| 3. Feliks Nowowiejski | — <i>Pieśń żołnierza polskiego</i> |
| 4. Jan Maklakiewicz | — <i>Namawianie</i> |
| 5. Stanisław Moniuszko | — <i>Milda</i> |
| 6. Feliks Nowowiejski | — <i>Piosenka Ludowa</i> |
| 7. Karol Prosnak | — <i>Wesele sieradzkie</i> |
| 8. Opr. Mieczysław Krzyński | — <i>Wiązanka pieśni dożynkowych</i> |
| 9. Bolesław Poradowski | — <i>Hasło</i> |
| 10. Karol Kurpiński | — <i>Bohaterowi</i> |
| 11. Stanisław Moniuszko | — <i>Znaszli tej kraj</i> |
| 12. Stanisław Wiechowicz | — <i>Nie chcę Cię Kasiuniu</i> |
| 13. Edmund Maćkowiak | — <i>Ojciec cztery konie miał</i> |
| 14. Edmund Maćkowiak | — <i>Wyścigi</i> |
| 15. Anonim | — <i>Oczy me miłe</i> |
| 16. Emil Sojka | — <i>Pieśń o rzekach</i> |
| 17. Opr. Wiktor Buchwald | — <i>Wiązanka wielkopolska</i> |
| 18. Opr. Feliks Zgrzeba | — <i>Nadwarciański las</i> |

Dyrygent

— Feliks Zgrzeba

Akompaniament

— Jerzy Zgrzeba

REPERTUAR KONCERTÓW W ROKU 40-LECIA

- | | |
|---------------------|---|
| 1. K. Kurpiński | — <i>Cześć Ci Polsko</i> |
| 2. K. Kurpiński | — <i>Bohaterowi</i> |
| 3. St. Moniuszko | — <i>Chór niedzielny z opery „HALKA”</i> |
| 4. St. Moniuszko | — <i>Mazur z opery „HALKA”</i> |
| 5. St. Moniuszko | — <i>Pieśń z kantaty mitologicznej „MILDA”</i> |
| 6. St. Moniuszko | — <i>Znasz li tej kraj</i> |
| 7. St. Moniuszko | — <i>Serenada Wiejska z Opery „VERBUM NOBILE”</i> |
| 8. F. Chopin | — <i>Polonez A-dur</i> |
| 9. F. Chopin | — <i>Wojak</i> |
| 10. F. Nowowiejski | — <i>Morska pieśń z czasów Krzywoustego</i> |
| 11. K. Pendowski | — <i>Pobudka</i> |
| 12. E. Sojka | — <i>Pieśń o rzekach</i> |
| 13. B.W. Walewski | — <i>Kantata ku czci A. Mickiewicza</i> |
| 14. E. Maćkowiak | — <i>Wieńcarki</i> |
| 15. E. Maćkowiak | — <i>Ej gdybym znał</i> |
| 16. E. Maćkowiak | — <i>Ojciec cztery konie miał</i> |
| 17. K. Prosnak | — <i>Morze</i> |
| 18. J.K. Lasocki | — <i>Kumorkatki my se</i> |
| 19. M. Mierzejewski | — <i>Dwie Dole</i> |
| 20. St. Wiechowicz | — <i>Matulu moja</i> |
| 21. St. Wiechowicz | — <i>Nie chcę Cię Kasiuniu</i> |
| 22. St. Wiechowicz | — <i>Krótkie wariacje na temat: „Matka mnie tu postąta”</i> |
| 23. E. Maćkowiak | — <i>Uwoz mamó roz</i> |
| 24. L. Różycki | — <i>Kołyśanka Ludowa</i> |
| 25. E. Maćkowiak | — <i>Wyścig</i> |
| 26. F. Nowowiejski | — <i>Meszek w Lesie</i> |
| 27. J. Gawlas | — <i>Polowanie</i> |
| 28. J. Swider | — <i>Świętojańska Noc</i> |
| 29. K.M. Prosnak | — <i>Kulig</i> |
| 30. J. Madeja | — <i>Wolność i Pokój</i> |
| 31. M. Krzyński | — <i>Białe Gołębie</i> |
| 32. T. Szeligowski | — <i>Pod okapem śniegu</i> |
| 33. Autor nieznany | — <i>Madrygał (oczy me miłe)</i> |
| 34. M.K. Prosnak | — <i>Wesele Sieradzkie</i> |

Z KART HISTORII

Wracając myślą w minione 40-lecie zatrzymujemy się na pierwszej stronie Kroniki Robotniczego Chóru „BARD”, zaprowadzonej przez pierwszego sekretarza Druha Witalisa Onderkę, w której czytamy, że w roku 1935 dnia 21 lipca z inicjatywy ówczesnego Sołtysa Gminy Luboń nieżyjącego już Druha Stanisława Skrzypczaka, zwołano Zebranie Organizacyjne w celu założenia Koła Śpiewaczego.

Żyjącymi i pamiętającymi to wydarzenie członkami utrzymującymi w dalszym ciągu kontakt z „BARDEM” są Sylwester Ryszewski i Stanisław Siebert.

Pierwszy skład Zarządu był następujący:

prezes	— Stanisław Skrzypczak
sekretarz	— Witalis Onderka
skarbnik	— Maria Parobkiewiczówna
bibliotekarz	— Stanisław Siebert

Pierwsza lekcja teorii śpiewu, wykładana przez p. Kaczmarka z Żabikowa odbyła się przy udziale 20-tu członków, a pierwsza lekcja śpiewu pod Kierownictwem Druha Gracjana Króla odbyła się w dniu 2 września 1935 r.

Efekt pracy całego zespołu i jego kierownictwa został potwierdzony występem już we wrześniu tegoż roku na którym Chór wykonał:

<i>Leć o pieśni leć sokołem</i>	— F. Nowowiejskiego
<i>Nie na darmo dziś mnie woła</i>	— F. Nowowiejskiego
<i>Ospały i gnuśny</i>	— F. Nowowiejskiego

Rok 1936 to okres w którym umacnia się więź w zespole. Chór występuje w szeregu koncertach organizowanych z róż-

nych okazji, a w Zawodach Okręgowych w Żabikowie zdobywa w konkurencjach:

Chórów mieszanych	III Kat. — I miejsce
Chórów żeńskich	III Kat. — I miejsce
Chórów Męskich	III Kat. — I miejsce

Od tego roku notujemy również występy w Polskim Radio co konsekwentnie realizowane jest w następnych latach.



GRACJAN KRÓL I-szy dyrygent

Osiągnięcia te jednak nie pozwoliły członkom spocząć na laurach, dążono ciągle do nowych sukcesów. I tak z inicjatywy Druhów Stanisława Skrzypczaka i Gracjana Króla założono w 1937 r. Sekcję Muzyczną w której batutę przejmuje nieżyjący już Druh Wituski. Po krótkim okresie Kierownikiem Artystycznym całego zespołu zostaje druh Gracjan Król.

W roku 1937 zespół liczy już 100 członków. Pierwszy raz „BARD” prezentuje publiczności w całej okazałości i oprawie muzycznej „STAROPOLSKIE DOŻYNKI”. Ponadto występuje dwukrotnie w Polskim Radio oraz wystawia operetkę p.t. „Słowik” i przedstawienie „Komornik Swatem”.

W roku 1938 Prezesem nadal jest Druh Stanisław Skrzypczak natomiast sekretarzem koła zostaje druh Sylwester Ryszewski, który po dziś dzień jest serdecznie związany z „BARDEM”.

W roku tym Chór daje koncert z przedstawieniem „ŁOBZOWIANIE”.

Dożynki wystawia zespół w Luboniu i w Puszczykowie oraz jak w latach ubiegłych koncertuje w Polskim Radio na fali ogólnopolskiej.

Koło Śpiewu „BARD” staje się poważnym ośrodkiem kulturalnym oddziałującym na środowisko, liczy już 110 członków czynnych i 41 członków wspierających. Pełna zapała praca wciąga do współpracy nie tylko miejscowych. I tak w 1938 r. nadano Druhowi Mieczysławowi Barwickiemu tytuł honorowego członka Koła Śpiewu „BARD” w nagrodę za wielkie oddanie dla zespołu oraz za to, że nie kto inny jak Druh M. Barwicki zaproponował nadanie nazwy „BARD” chórowi.

W 1939 r. Prezesem zostaje Druh Zdzisław Robiński. W zawodach Okręgowych w czerwcu chór mieszany zajmuje w II-giej Kategorii Mistrzostwo, a zespoły męski i żeński w III-ciej Kategorii I-sze miejsca.

Dnia 6 sierpnia 1939 r. „BARD” wystawia, jak się później okazało ostatni pokaz Staropolskich Dożynek, które kończy nieświadomy tego co ma nastąpić Pieśnią „Słońce coraz niżej wkrótce wieczór już zawita”.

Istotnie zawitał nie tylko wieczór, ale ponura ciemna noc szaleńczej wojny hitlerowskiej. Tragiczne chwile okupacji w nieludzki sposób rozdarły to wielkie ognisko kultury naszego terenu i uniemożliwiły dalsze kontynuowanie tego wielce cenionego przez ludzi postępowych dzieła. Pięcioletnia okupacja w Polsce przysporzyła morza cierpień nie tylko naszemu narodowi, ale jest najstraszliwszym ostrzeżeniem jakiego kiedykolwiek udzielono ludzkości.

Ginie majątek Koła zdobyty ciężką pracą, pozostaje tylko niewielka jego część dzięki ofiarności członków Stanisława Skrzypczaka, Feliksa Zgrzeby, Ratajczakówny, Sylwestra Ryszewskiego, Łucji Matuszczak.



Chór w roku 1936

Z szeregów zespołu zginęli Tadeusz Nowacki, Leon Bajer, i inni walczący o dobrą sprawę. W tej wieloletniej walce zakończonej pełnym tryumfem, naród poniósł olbrzymie straty. Na zgłiszczach zranionej lecz zwycięskiej Polski podjęliśmy trud przywrócenia działalności chóru.

Spragnieni wolności i polskiej pieśni wступujemy w szeregi naszego Koła, które prowadzone jest przez pierwszy w wolnej Ojczyźnie Zarząd w skład którego wchodzili.

Prezes — Zdzisław Robiński
Sekretarz — Wanda Szajbówna
Skarbnik — Urszula Andrzejewska

Kierownictwo Artystyczne od pierwszych dni po wyzwoleniu podejmuje wychowanie chóru druh Feliks Zgrzeba, który batutę utrzymuje przez pełne 30-ci lat. Za jego całkowite oddanie się pracy z Zespołem oraz zagadnieniom artystycznym zyskuje uznanie nie tylko wśród braci śpiewaków, lecz również u władz polityczno-administracyjnych, wyrazem czego są nadane mu wysokie wyróżnienia i odznaczenia państwowe.



Prezes ST. SKRZYPCZAK Członek Honorowy M. BARWICKI
dyrygent F. ZGRZEBA

Ukierunkowaniem pracy tego okresu w zespole jest nie tylko śpiew. Pragniemy aby nasza młodzież poznając ideały w imię których ginęli najlepsi synowie naszego narodu, przyswajała je sobie, to też w pracy zwracamy szczególnie uwagę na umacnianiu w młodzieży szacunku do tradycji kulturalnych i rewolucyjnych.

Rok 1947 upamiętniony jest uroczystością wręczenia nam sztandaru. Od tej chwili przeżywamy prawdziwy „renesans” w naszej pracy. Występujemy niemal we wszystkich Świętach Pieśni. Utrzymujemy również tradycje w wystawianiu DOŻYNEK i łączności z Polskim Radiem.



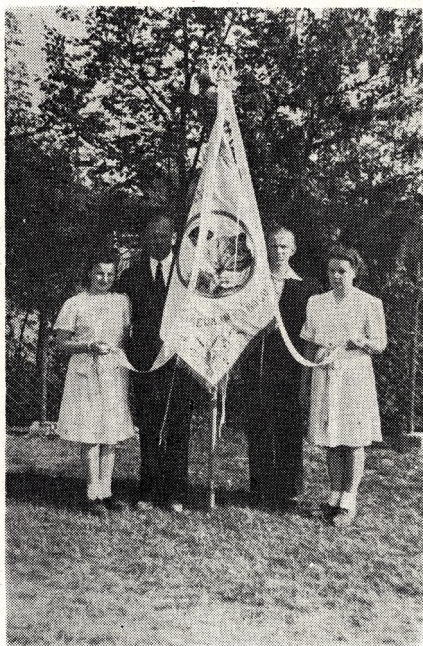
Zjazd Okręgowy Lasek 1946 r.

Pękają granice województwa poznańskiego, występujemy na Festiwalu w Częstochowie. Występ uwieńczony został zdobyciem nagrody w postaci 100 tomowej biblioteki. Podbijamy również występami serca warszawiaków, którzy odwzajemniają się miłymi artykułami w prasie warszawskiej z tyt. „Wielkopolska to kraina Pieśni”, Poznańskie chóry na Festiwalu i wiele wiele innych.

Renesans ten trwa do roku 1950, bowiem lata 1951—1959 to okres systematycznych i upartych niepowodzeń, mimo zajmowanych pierwszych miejsc we współzawodnictwach. Złożyło się na to wiele przyczyn. Jedną z nich to pechowy układ; że wielu członków chóru męskiego jest z jednego rocznika i ich gremialne odejście w szeregi Ludowego Wojska Polskiego poważnie osłabia drużynę. Również organizacyjnie praca w chórze zaczęła niedomagać czego główną przyczyną były częste zmiany Zarządu, próbowano bowiem przekazywać kierowanie zespołem ludziom młodym przy równoczesnym pozostawianiu ich samym sobie. Urodzaju z takiego siewu nie można się było spodziewać.

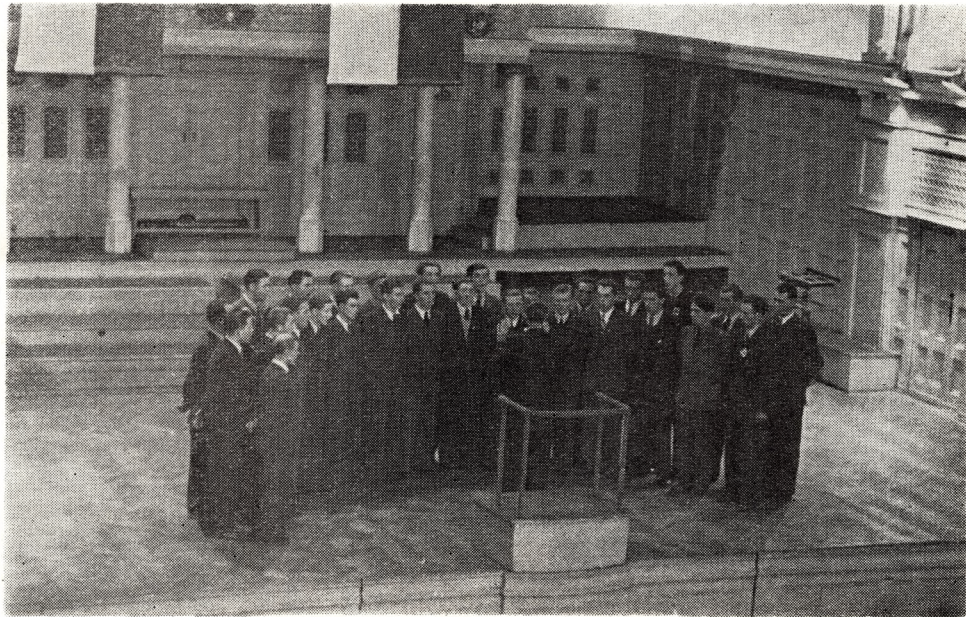
Z garstką bo zaledwie z 18-ma członkami czynnymi wchodzimy prawie zrezygnowani w rok 1960 — rok srebrnego jubileuszu koła.

Po raz któryś z rzędu ukonstytuowano skład bardzo młodego zarządu z prezesem Druhem Tadeuszem Kabatem na czele. Jak się później okazało, zgodnie z przysłowiem „konic wieńczy dzieło”, był to początek okresu, który Kronika nazywa odnową życia śpiewaczego w naszym chórze.



Poczet Sztandarowy

22-go stycznia 1961 r. następuje zdarzenie, które ma ogromne znaczenie dla dalszej pracy zespołu, mianowicie następuje połączenie się 2-ch chórów — „Bardu” i Robotniczego Chóru „HARFA” w jeden potężny jak później wykazują karty kroniki, chór który zaczął działać pod mecenatem Zakładów Przemysłu Ziemniaczanego w Luboniu. Dzięki przychylności Dyrekcji Zakładów, przedstawicieli organizacji polityczno-społecznych oraz porozumieniu działaczy obu zespołów m.in. Druhów Zielińskiego, Cielasa, St. Skrzypczaka, Ryszewskiego i aktualnych Zarządów, mogło mieć miejsce to historyczne zdarzenie. Rok ten to wspinała karta historii pracy artystyczno-organizacyjnej.



Aula U.P. koncertuje zespół męski

Koncertujemy 55 razy łącznie z Orkiestrą „TON” kierowaną przez Kolegów Rożka i Koteckiego.

Rok 1962 — prócz występów miejscowych, występy nasze podziwiają znów warszawiacy. Śpiewamy w Sali Kongresowej w Pałacu Kultury i Nauki, a występy rozgłoszone przez Głos Pracy pozostawiły trwałe i miłe wspomnienia.

Do roku 1965 Kierownictwo organizacyjne spoczywa w ręku Druha Tadeusza Kabata, który swoim przykładnym kierowaniem postawił chór na najwyższy poziom organizacyjny. W tym okresie występujemy w Gnieźnie, Zielonej Górze, Kargowej, koncertujemy ramię przy ramieniu z zespołami „Wielkopolska” i Kurczewskiego w Poznaniu, dajemy specjalny koncert w Ministerstwie Przemysłu Spożywczego i Skupu w Warszawie, a w finale II-go Wielkopolskiego Festiwalu zostajemy nagrodzeni i wyróżnieni.

W roku 1965 obchodziliśmy uroczystości 30-to lecia istnienia chóru, na którym otrzymujemy od Prezydium Miejskiej Rady Narodowej „Dyplom Honorowy” za wybitne zasługi w pracy kulturalnej i społecznej na terenie miasta robotniczego Lubonia.

W dniach 24—29 lipca bierzemy udział w koncertach zorganizowanych przez Zarząd Główny Związków Zawodowych p.t. Spożywcy i Cukrownicy Nadodrzańskim Grodom.

Głos Pracy komentując to wydarzenie pisał „Nie ustępował 80-cio osobowemu Lajkonikowi 100-tu osobowy Robotniczy Chór „BARD” z Lubonia, który zachwycał swoim pięknym repertuarem.

Koncertujemy w Międzychodzie, Dębnie i Szczecinie, gdzie naszego koncertu słucha 20 tys. publiczności.

Autor artykułu w Głosie Pracy pisze: „byłem zaskoczony powodzeniem koncertu w Szczecinie. Oglądało go 20 tys. osób, w mieście w którym nikt nie może narzekać na brak atrakcji”.

Rok 1966 przynosi zmianę na stanowisku prezesa, którym zostaje Edmund Roszyk. Znany z wielkiego poświęcenia Druh Roszyk spełnia swoją funkcję z oddaniem. Poziom organizacyjny i artystyczny utrzymuje się w dalszym ciągu na wysokim poziomie. Bierzemy udział w obchodach 1000-lecia Państwa Polskiego. W roku tym w uznaniu naszej aktywnej pracy Zarząd Okręgu Związku Zawodowego przyznaje dla Zespołu wczasy wędrowne statkiem po Wiśle, które umożliwiły nam nie tylko koncertować ale i zwiedzić takie grody nadwiślańskie jak: Płock, Włocławek, Ciechocinek,

Toruń, Bydgoszcz, Fordon, Grudziądz, Malbork, Elbląg, Gdańsk, Sopot, Gdynię i Oliwę.

Radosny ten rok zakończyliśmy bolesną stratą naszego założyciela, długoletniego prezesa i działacza Druha St. Skrzypczaka, który 20 grudnia tegoż roku zakończył swój pracowity żywot.

CZEŚĆ JEGO PAMIĘCI.

Lata 1967—1969 obfitują raczej w skromniejsze wyczyny naszego zespołu, i kryją w sobie pewien niepokój. Jest to oczywiste że po szeregu latach pełnego dynamicznego rozwoju i niestrudzonej pracy następuje chwila rozprężenia i odpoczynku. Jednak nasze 35-letnie doświadczenie zobowiązuje nas przed społeczeństwem, władzami i samym sobą uczynić wszystko by działalność tego największego w mieście Luboniu ośrodka kulturalnego wykazała tendencje rozwojowe dla dobra społeczeństwa i nas samych.



Chór w Pałacu Kultury i Nauki Warszawa 1962 r.

Rok 1970 jako jubileuszowy zapisany jest ponownie złotymi zgłoskami w naszej działalności organizacyjno-artystycznej, bo pieśń zasłania wszystko — bo ona jak uczucie raduje i pociąga do wielkich czynów. W efekcie powyższych założeń w roku tym zespół koncertuje 13-to krotnie w takich miejscowościach jak: Bydgoszcz, Ciechocinek, Piła, Szamotuły, Poznań, Żnin.

W uroczystościach jubileuszowych naszego chóru bierze udział poraz pierwszy młodzieżowy zespół pieśni i tańca „Orzeł Biały” z RFN pod kierownictwem Druha Gracjana Króla, który przybył do Lubonia dzięki przychylności władz Miejskiej Rady Narodowej i staraniom członków czynnych naszego koła.

W dniu 28 czerwca 1970 r. w godzinach porannych po uroczystym powitaniu, kolorowy pochód udaje się do Obozu Karnego w Żabikowie, gdzie na miejscu straceń pod pomnikiem „NIGDY WIĘCEJ WOJNY” młodzież Polonii z Białego Orła i przedstawiciele Robotniczego Chóru Bard złożyli wieńce i kwiaty oraz dali koncert na cześć poległych w II-giej Wojnie Światowej. Dalszy ciąg uroczystości to doniosły i niecodzienny akt nadania przez Zarząd Główny Zjednoczenia Polskich Zespołów Śpiewaczych i Instrumentalnych za działalność społeczną, organizacyjną i artystyczną w amatorskim ruchu muzycznym Odznaki Honorowej stopnia II-go.

Po uroczystościach w Luboniu wspólnie z Orłem Białym udajemy się z koncertami do Bydgoszczy, Ciechocinka i Żni-
na, gdzie koncerty nagrywane są przez Polskie Radio i Telewizję.

Tradycyjnie przedstawiamy widowisko dożynkowe dla społeczeństwa miasta Lubonia zawsze owacyjnie oklaskiwane.

Nieustępliwi w działalności podążamy przez lata 1971—74 pod kierownictwem niezmordowanego Druha Feliksa Zgrzeby i prezesa Druha Edmunda Roszyka, kontynuując to cośmy umiłowali Polską Pieśń.

W tym okresie koncertujemy na wielu świętach pieśni utrzymując czołową pozycję w Okręgu II-gim Chórów Wielkopolskich.

Działalność nasza to wspaniały dorobek kulturalny oceniony pozytywnie nie tylko przez społeczeństwo Lubonia ale również cieszące się pełnym uznaniem władz politycznych i społecznych regionu wlkp.

Dowodem tego są nagrody i wyróżnienia. Wyróżnieniem jest również uczestnictwo Robotniczego Chóru Bard w Centralnych Dożynkach Jubileuszowych, które w 30-tą rocznicę PRL odbyły się w Poznaniu.

40-to letni okres istnienia nie zamyka działalności Robotniczego Chóru „Bard” w Luboniu. Przyjdzie nam jeszcze w przyszłości powrócić myślą do zasług zapisanych w 2-
ch tomach naszej Kroniki, ponieważ osiągnięcia nie mogą wpro-



Nagrody i wyróżnienia

wadzić nas w atmosferę spokoju i przesadnego zadowolenia.

Właśnie przebyte 40 lat daje nam olbrzymie możliwości startu z tego znakomitego fundamentu do następnych osiągnięć. To też za przychylność, opiekę i pomoc wyrażającą się w różnych formach wspaniałej współpracy składamy serdeczne słowa podziękowania Dyrekcji Wielkopolskiego Przedsiębiorstwa Przemysłu Ziemniaczanego w Luboniu, Związkowi Zawodowemu Pracowników Przemysłu Spożywczego, Radzie Zakładowej i Robotniczej Przedsiębiorstwa, Urzędowi Miejskiemu w Luboniu, Komitetowi Miejskiemu PZPR, Zarządowi Okręgowemu Wielkopolskiego Związku Śpiewaczego oraz wszystkim sympatykom Bardu.



Zarząd w roku Jubileuszowym

Założyciel chóru:

Skrzypczak Stanisław
ówczesny sottomys gromady Luboń —

Członkowie chóru — którzy byli na pierwszym zebraniu założycielkim

Wawer Edmund	Nawrocki Alojzy
Ostrowski Mirosław	Krawczyński Franciszek
Wesołowski Antoni	Przydryga Józef
Niedzbała Józef	Sierecki Kazimierz
Zimny Emilian	Sierecki Edmund
Onderko Witalis	Siebert Stanisław
Tritt Joanna	Borda Jan
Ratajczak Franciszka	Płatkiewicz Stanisław
Matuszczak Łucja	Frankowski Leon
Parobkiewicz Maria	Ratajczak Edmund
Borda Anna	Ryszewski Sywester
Pniewska Stanisława	Dauer Tadeusz
Przydryga Maria	Andrzejewska Joanna
Nawrocki Franciszek	Andrzejewska Maria

Pierwszy prezes: **Stanisław Skrzypczak**

Pierwszy dyrygent: **Stanisław Kaczmarek**

(teoria — 3 mieś.) oraz

Gracjan Król — *ówczesny nauczyciel, w okresie późniejszym założyciel orkiestry dętej i smyczkowej.*

Okres 1935—1939

**KOMITET W Y K O N A W C Z Y
OBCHODÓW 40-LECIA**

Przewodniczący
EDMUND ROSZYK

Członkowie:

JERZY BOROWSKI, TERESA CIEŚLIK, ZDZISŁAW DOT-
KA, CZESŁAW GELEK, BARBARA JANKOWIAK, SYL-
WESTER JANKOWIAK, JAN JAKUBOSZCZAK, HENRYK
JAKUBOWSKI, SYLWESTER RYSZEWSKI, EUGENIUSZ
SZCZEPAŃSKI, TEODOR SKRZYPCZAK, ALICJA ZGRZE-
BA, FELIKS ZGRZEBA.



